

"Artieste Britt Zwakstroom beukt er op los"

Woensdag 4 juni 1986.

Het niet al te begaafde, maar in gereformeerde kringen, hoog geachte beeldhouwstertje, Britt Zwak stroom op de E.O. buis (waar ze thuis hoort) want de aanhangers van die richting hebben toch geen smaak en al helemaal geen verstand van beeldende kunst.

Het is de meest akulturele sektor van omroepeland.

Op een avond in Arti et Amicitiae kwam ik de Zweedse Britt tegen, die ik jaren geleden wel eens had ontmoet toen ze nog niet verlept was.

"Je ziet er ontspannen uit," zei ze gemaakt vriendelijk.

"Nogal logies," gaf ik toe.

"O, ja, is dat logies? Nemen ze je hier dan wel serieus?"

"Hier ben ik onder mijn artistieke soortgenoten (ik was er met mijn eigen gezelschap) in plaats van die gereformeerde tekenleraren waar jij in Zwiggelte altijd mee om gaat". Ik zag hoe haar gepolijste glimlach verstarde.

Ik ontmoette Britt voor het eerst in 1976. Tijdens een conferentie bij de baardaap Jannes van L. te Zwiggelte. Een gefrustreerde, streng gereformeerde tekenleraar die het zo moeilijk had met de kunst en met de vrouwtjes .

Hij had zeven kinderen. Niet veel later was hij gescheiden en kneep hij, (volgens horen zeggen van DE Groningse kunstschilder Fokko) dat vette, varkensachtige akademiemodel van die kunstschool in Groningen in haar kut.

Schrijver dezes doelt niet op het monster Geke Hankel. Er schoffelde nog een tweede model rond. Waar je maar zin in hebt!

Volgens I. kneep Jan altijd al de kutjes...pardon, de katjes in het donker, maar daar heb ik geen bewijzen voor. Zoals de lach bij sommige komieken aan de kont hangt, hangt de lucht van kut aan sommige kunstariësten!

Britt had onmiddellijk een hekel aan me omdat ik niet het obligate lange artiestenhaar tot op mijn reet had hangen, maar een kort geknipte american crew cut, waar toen nog geen zichzelf respecterende kunstariëst mee rond liep. Ik was weer eens een baanbreker in 1976.

Geen lang haar, dan kon je in behoudende, griffermeerde kunst kringen eenvoudigweg geen artiest zijn. Volgens Britt! Zonder lang haar konden die gereformeerde haarballen van die konferentie niet schilderen! Met lang haar overigens ook niet!

Ik zei die avond tegen Britt op Arti: "Kom bij ons gezelschap zitten en geneer je niet Zjanetje!" Ze moest het helaas afslaan, want ze was met een malloterige artistieke sukkel die een groen jagersjas droeg die in de Alpen niet had mis staan bij een partijtje jodelen . Eveneens een stijl gereformeed portret die haar tevergeefs poogde te versieren. Nu wilde ik dat minkukel absoluut niet aan mijn tafel hebben, dus ik liet haar gaan naar haar geprekspartner, de bekende dorpsouwehoer van Arti.

Op de beeldbuis zag de doorleefde beeldhouwster Zwakstroom er jaren ouder uit dan zij in werkelijkheid was. Ze vertelde dat een vriendje van haar net was overleden en de smartelijke trek rond haar lippen verraadde dat zij daar meer mee had uitgespookt dan alleen maar een potje dammen aan de keukentafel.

Ik vermoedde dat het weer eens pluisje blazen onder tafel of neuken in de keuken was geslagen, zoals gebruikelijk onder kunstenaars. Die beeldhouwsters hadden toch al een gezonde seksjuwelen appetiet door al dat hakken, dat leverde een stoot kutkracht in de biceps en triceps op van heb-ik-jou-daar.

Geëmnaiperde kutkracht, want artiesten van de vrouwelijke kunnen versleten hun tumtummetje niet alleen met pissen.

Dat beuken op een stuk bazalt, daar worden de meisjes bloedgeil van omdat ze zich verbeelden een man op zijn sodomietje te geven! Dat wist ik uit ervaring, want ik ben in Amsterdam ook een keer in 1967 door een beeldhouwster Marijke X. op de koffie uitgenodigd. Een tiepe die breder dan hoog was. Alleen was zij zo sterk dat ik steeds weer bleef verliezen met ampeje drukken en daarom besloot ik haar maar aan de kant te zetten.

Met de liefde ging het in het leven van Britt ook niet al te goed. Ze was gewoon niet te houwen, die Zweedse rouwdouw die door roeien en door ruiten ging met de hele hebben en houwen! Ze maakte stront met iedereen, behalve met potentiële klanten.

Een anonieme automatiserings ambtenaar uit Leeuwarden heeft nog heel wat van zijn zuinige spaarcentjes in haar artistieke creaties moeten stoppen om de relatie levendig te houden, maar hij mocht er seksjuweel nooit bij haar in het vogelnestje.

Volgens een kennis uit Rotterdam, die liever anoniem blijft (Eric G.) was Britt gewoon een uitgekookte parasiet.

Britt kwam op de beeldbuis voor de gemiddelde E.O. kijker bijna interessant over, maar in elk geval semi artistiek als kristelijke kwezel.

Ze sprak over Plato en Sokrates, waar ze wel eens van gehoord had van een Zwitserse dominee, die door de Alpen tiefelde met een rugzak en kuitbroek, maar toch niet helemaal wist waar de klepel van de klok hing en over haar grote, onvervulde streven als kunstenaar om "vensters naar een onzichtbare wereld te willen openen" mislukte elke keer.

Ja, dat wilden we allemaal wel, vensters openen van omhoog, net als vrouw Holle uit het sprookje! Dat was geen nieuws! Alleen zij wist hoe je die vensters moest openen. Niemand anders onder de kollegaatjes! Ze had er speciaal een hemelsblauwe jurk voor gekocht en moderne oorbellen, die in de vijftiger jaren in de mode waren. Ik dacht; laat die vensters maar dicht, Britt, anders gaat het zo tochten! En wie weet krijg je ze nooit meer dicht!

Het werk van Britt bestond uit geboetseerde vogels met de vleugels ten hemel geheven (symbolies!!!) en zagen er krachtig uit. Jammer dat het epigonisme was van een andere Zweedse beeldhouwer (bron; Hans doktorandus van Seventer) en haar eigen inbreng, slap gevormde reliëfs die haar gebrek aan enig talent duidelijk aantoonde, waren niet om aan te zien.

